

“Escriure és somiar sobre paper”

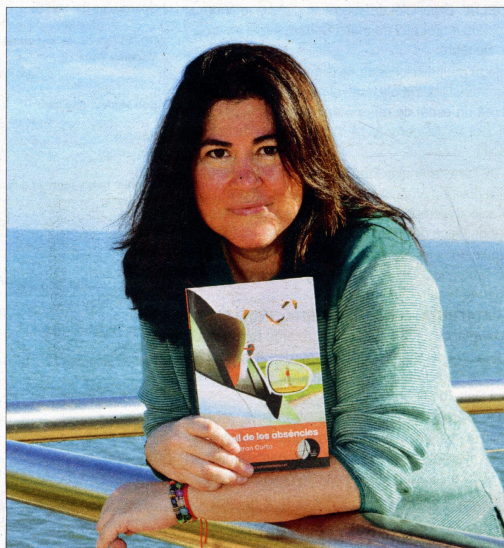
L'escriptora tortosina Fàtima Beltran acaba de publicar 'El soroll de les absències', una història sobre dos dones amb el Delta com a rerefons

Tortosa Nerea S. Also

Diuen que en cada llibre s'hi troben la realitat i la ficció per a ajuntar-se. Que en cada història hi ha mil vides i que cada pàgina és un trosset de l'autor, de les seues vivències, memòries o idees. Per a l'escriptora Fàtima Beltran (Tortosa, 1977) escriure és això, és simplement somiar sobre paper, plasmar l'infinit per a transformar moments i records en una nova història. Esta pot entretenir, atrapar o fer reflexionar, però si-ga més o menys subtil, es convertirà en un reflex fidel de la societat i la vida mateixa.

Com a exemple, podem parlar de l'últim llibre de l'escriptora tortosina, *El soroll de les absències*, una història editada per Aledis, amb grans dosis de realisme i reflexió sobre aquells valors tan arrelats a la societat que acaben sent part de qualsevol persona, com la lleialtat, la solidaritat, l'empatia o la companyonia. El mateix passa amb els temes que tracta el llibre, com la infidelitat, la infelicitat, la veritat i la mentida o la capacitat de resiliència. També la pèrdua, aquell silenci que, en certes ocasions, es pot sentir més alt que el mateix soroll.

PENSAMENTS SIMILARS Tot això, Beltran ens ho planteja a través de la història de dos dones molt diferents entre elles, de contextos i generacions molt diferents, però pensa-

ments molt similars. D'una banda, tenim a una de les protagonistes, la Silvia. De seguida descobrim que és una jove decidida, empoderada i cosmopolita. Una jove de capital, i de bona classe, que viatja fins al Delta de l'Ebre amb la seua parella per a celebrar els quatre anys de relació, però no tot és or el que llúix. Tenen problemes i aquesta escapada els pot ajudar a recuperar de nou la felicitat, superant este moment difícil.

La casualitat, però -o en aquest cas la inventiva de Fàtima Beltran,

fa que el seu camí es creu amb el de la Rosa, la mestressa de l'habitatge on s'allotja la parella. De seguida podem veure que la Rosa és una dona rural, molt més gran i, sobretot que té un passat clarobscur, però que no ha viscut coses tan diferents de la Silvia. Això fa que les dos acaben establint un paral·lisme i creant un vincle molt fort, que les fa mirar-se als ulls per a emmirallar-se. Tot i provenir de dos contextos diferents, les dos dones es faran confidents per a mostrar-se les ferides, compar-

DESTACAT

Al Delta, on tot passa

■ *El soroll de les absències* és una història amb el Delta com a rerefons, un homenatge a la terra en el moment en què l'autora estava lluny, vivint el confinament a Barcelona. “Soc d'aquí i el paisatge, el mar i la idiosincràsia que més connecta és esta. En el cas del *Soroll de les Absències*, són dos dones que s'han vist perjudicades pels mateixos conceptes i realitats heretades per una mala educació. Encara han de passar molts anys per alliberar-nos de conceptes tan arcaics que ens han marcat a totes”, per concloure, diu l'escriptora que “és un mirall entre dues èpoques, la que pertanc i la que vinc i no són tan diferents. Encara queda per avançar”.

tir idees de feminisme i de no maternitat, i demostrar la capacitat de resiliència. Un gir inesperat farà recapacitar les protagonistes i el lector per a reflexionar sobre les dos cares d'una mateixa moneda.

UNA HISTÒRIA DUAL I com repassem la seua història? A través d'una història dual. I és que el temps és un concepte també molt present en *El soroll de les absències*, fent-nos conèixer molt millor els detalls de vida de cada una de les protagonistes,

que en el fons senten i reflexionen. “Hi ha una dualitat. El que busco és explicar els orígens d'este personatge, de la Rosa... explicar els seus orígens, en els que s'emmiralla la Silvia, un personatge que és antagònic”, explica Beltran sobre estos dos personatges que s'acaben “trobant les dos davant un mirall, perquè al mirar-se als ulls es troben reflectides”. En este sentit, l'autora afegeix que “al final hi ha un denominador comú en dues generacions de dones totalment diferents, però putejades per les mateixes idees i misèries. La societat ha evolucionat, però al final hi ha unes idees clavades al subconscient”, diu l'autora.

D'esta manera, l'autora ens fa una reflexió sobre l'evolució de la societat, especialment pel que fa a determinats valors que estan molt arrelats en la nostra forma de pensar. “Intento posar este mirall. Les circumstàncies de les dues, tot i la diferència d'edat no són tan diferents, vivim sotmesos a determinats autoenganyos. A priori la Silvia té totes les possibilitats, sembla que ha triomfat, però continua sotmesa a la idea de tenir una parella i tenint-la interioritzada”. En esta línia, l'escriptora Fàtima Beltran puntualitza que més que una crítica a la societat, el que vol fer és mostrar un reflex d'esta, “Dic el que veig amb els ulls, la realitat que he viscut o que m'han contat”.